

Markus Öbrink
En fisketur

Markus Öbrink
En fisketur

O m A är B så C

<http://oma.50webs.com>

URN:NBN:se-2010-9

Typsnitt: Day Roman

Omslagsbild från: www.morguefile.com

Some right reserved: Markus Öbrink 2010

*Texten är under:
Creative Commons
Erkännande-Dela Lika 2.5
Sverige License*

Två pojkar stod nere vid vattnet med varsitt metspö i hand en av de där varma sommardagarna då man kan göra precis vad man känner för, en lördag då allt känns lätt och trevligt. Erik var den äldre av dem, fastän bara med någon månad, men Ville hade metspöna och var på så sätt den självklara auktoriteten. Eftersom det var hans spön fick han också välja plats, och de vandrade utmed floden tills den krökte sig och försvann in i skogen. De var på bra humör, och satte sig ned vid vattnet utan att störa friden med onödigt prat.

Det var egentligen ingen stor flod, utan snarare en älv eller på sin höjd en å. Den var bred nog för att släppa fram en roddbåt, men inte särskilt djup fastän vattnet kunde vara nog så strömt. De hade aldrig sett någon fisk där, men det var trots allt en flod. Därför fanns det också fisk där, oavsett om de hade sett någon eller inte. När de frågat efter metspön hade Villes pappa puffat på sin pipa och skakat på huvudet. Men han hade hjälpt dem att bygga ihop två fiskespön och leta upp två gamla flöten och krokare som legat på vinden i en herrans många år.

”Får ni något så ska jag skaffa er riktiga spön”, hade han sagt godmodigt. ”Men det klarar ni aldrig. Det finns ingen fisk där.”

Nå, det hade de inte trott särskilt mycket på. En flod finns trots allt där för att fiskas i, och därmed var diskussionen avslutad.

När det inte hade nappat på nästan en timma slängde Erik ifrån sig sitt spö och svor till. Han sparkade iväg ett par stenar, rev upp lite ogräs på pin kiv, och lommade bort mot skogsbrynet. Det fanns ingen fisk i ån idag, eller så sov de. Och han hade alldeles för lite tålmod för att sitta och vänta på att de skulle vakna.

Plötsligt använde han ordet *ån* igen, fastän han tidigare tyckt att det var en flod. Han skulle just ge upp och gå hem när Ville ropade till och pekade uppströms.

”Något kommer”, sade han, och höll upp handen över ögonen för att skymma den starka solen.

”Vadå kommer”, replikerade Erik. ”Det är bara en å, inget annat. Det finns inget i vattnet. Det finns lika mycket fisk som i en badbalja!”

Men Ville envisades, och Erik gick och hämtade sitt spö och tittade åt det håll han pekade.

Nu såg han att något faktiskt kom guppande på floden, nedsjunket i vattnet så att det var omöjligt att se vad det var. Men det var litet och mörkt, och guppade friskt med i virvlarna.

”Det är nog bara en död katt”, fnyste Erik. Men Ville bara skakade på huvudet. Snart var föremålet så nära att han nästan kunde nå det. Svart och alldeles runt glänste och glittrade det i solljuset. Han sträckte sig ut över åns bruna vatten och snappade åt sig den flytande skatten. Det visade sig vara en hatt, ett plommonstop. Det var lite slitet men annars oskatt, mjukt runt med en gnistrande svart kulle som blänkte av vätan i solskenet.

”Titta här”, ropade han triumfartat till Erik och viftade med hatten. ”Bättre än fisk!” Han satte på sig den, och kände sig omedelbart förvandlad till en engelsk gentleman, på väg till jobbet med hatt och tidning under armen.

”Dumheter”, snäste Erik. ”Jag kan hitta betydligt bättre saker i floden.”

”Var det inte en å alldeles nyss”, retades Ville, ”och tom som en badbalja?” Men Erik tog ingen notis om honom, utan började istället spana ut över det grumliga vattnet.

”Det är en flod”, erkände han efter en stund. ”Men en hatt är en hatt och ingen fisk. Du kan fånga så många hattar du vill, men något nytt fiskespö kommer du inte att få för det! Dessutom är den alldeles för stor för dig. Du ser fånig ut!”

”Det spelar ingen roll vad jag fick”, fortsatte Ville. ”Även om det bara är en hatt så är det mer än du har fått ändå. Och snart växer jag mig i den, ska du se.” Han tog av sig hatten, men försiktigt för att inte skada den.

”Ett – noll till mig”, sade han förnöjt, och såg sig om efter sitt fiskespö.

De fiskade vidare under tystnad i ungefär en timme, och sedan började Erik slå irriterat med spöet i vattnet. De hade inte fått en enda fisk, och han började allt mer tro på Villes pappas ord, att det inte fanns någon fisk. Men samtidigt var ju det fel. En flod *måste* ha fisk, annars är det ju inte riktigt en flod. Eller hur?

”Titta där”, ropade Ville plötsligt. ”Något nytt kommer!” Erik tittade uppströms, och såg att Ville hade rätt. Något nytt kom seglande på ån, något betydligt större. När det var nära nog kunde de se att det var en låda, en stor trälåra som var ihopbunden med vita plastremсор och som låg djupt i vattnet. De slängde metspöna och rusade ut i floden för att bärga den. Vattnet var kallt, men de hade ett vrakfynd att dra in till stranden och märkte det knappt.

De skulle just öppna trälåren då de hörde en röst bortifrån floden.

”Hallå där”, sade den, ”låt bli min låda!” De såg sig överraskade om, och fick syn på en man i en gummibåt som snabbt kom paddlande ned längs med strömmen. Han viftade upprört med sin gula plastpaddel.

”Släpp mitt bagage”, ropade mannen, och han var alldeles röd i ansiktet. Med några kvicka tag var han framme vid dem, och körde ned paddeln i grusbotten för att hindra gummibåten från att fortsätta nedströms.

”Är det ditt bagage det där?” frågade Erik förvånat. ”Har du så mycket med dig när du är ute och reser?”

”Nåja”, sade mannen och lugnade ned sig lite. ”Låren är inte full. Den måste ju kunna flyta också. Men jag gillar inte att resa utan ett par ombyten. Ryggsäckar har aldrig varit min melodi. Skulle ni kunna vara så vänliga att baxa ut lådan igen?”

”Jovisst”, mumlade Ville och tittade förvånat på låren och på mannen i gummibåten. ”Men varför reser du i den där båten? Det finns en busshållplats uppe vid vägen, och ska du långt är det väl bättre att flyga?”

Men mannen i gummibåten skrattade.

”Jag har väl inga vingar heller? Flyga, nej det skulle jag aldrig göra! Floden finns ju här, så varför inte resa på den? Flyta är bättre än att flyga. Och vattnet bär bagaget åt mig, så det blir ju bekvämt på så sätt.”

”Men om du ska någon annanstans då?” frågade Ville, dels för att han tyckte det hela lät rätt konstigt, och dels för att han var lite sur över att mannen hade skrikit åt dem. ”Om du ska åt andra hållet? Hur gör du då?”

”Äsch”, svarade mannen irriterat och smackade med tungan. ”Då får jag väl paddla. Men varför skulle jag vilja ditåt?” Pojkarna stirrade på honom, men kunde inte komma på något bra svar. Själva kunde de tänka sig hundra olika orsaker till att resa åt andra hållet, men eftersom de inte kände honom visste de ju inte om *han* hade någon orsak.

”Lyssna här”, sade mannen. ”Jag ska nedåt floden, och därför flyter jag med strömmen. Vad bekymrar det mig vad som finns bortom floden? Om jag ska någon annanstans sedan, får jag hitta en ny flod! Jag är ingen sportsman, jag är ingen filosof. Jag följer strömmen istället för att kånka, det är lättare och jag slipper alla problem.” Han funderade en kort stund.

”Resa eller stanna hemma, det gör egentligen detsamma. Strömmen är det intressanta. Ibland tycker jag om den, ibland inte, men jag stretar inte emot.” Han tittade på sitt armbandsur och harklade sig.

”Nej, nu måste jag vidare. Om ni kunde ha vänligheten att skjuta i mitt bagage igen, så vore jag tacksam. Egentligen borde jag ha väntat tills imorgon. Ni vet, *egentligen* skall man resa på floden om söndagarna. Det är helt enkelt bättre så.” Han stötte ut från stranden och vinkade med paddeln. De tog i allt vad de kunde, och lyckades få ut låren. Den guppade fridfullt nedströms, med mannen med gummibåten strax efter, och snart hade båda ekipagen försvunnit runt flodens krök.

”Han var konstig”, sade Ville med eftertryck. ”Han verkade som en väldigt lat typ.”

”Som din pappa då”, svarade Erik retsamt. ”Fast jag skulle då inte vilja paddla motströms, inte med den lådan på släp. Han hade på tok för mycket bagage.” Han funderade lite. ”Tror du det kommer något mera flytande?”

”Fisk, hoppas jag”, sade Ville och plockade upp sitt metspö. ”Jag har fortfarande inte fått något, annat än hatten. Jag vill ha fisk också!”

De satte sig ned och började meta igen. Minuterna tickade, blev till en timme, men fisken verkade hålla sig undan. Flötena guppade

sorgset i det bruna vattnet, men inget fick de. Erik gäspade till, och sedan gäspade Ville också, och snart satt de båda och halvsov vid stranden.

Så ropade Erik till. Först trodde Ville att han hade fått napp och började skaka hans fiskespö för att fisken skulle lossna, så att Erik inte skulle vara den första att ha fångat något. Men Erik ryckte spöet ifrån honom och pekade mot floden.

”Titta där”, ropade han. ”Det är någon som kommer simmande.”

De lade inte ifrån sig spöna, men de ställde sig upp för att se bättre. Det var verkligen en simmande människa, en äldre herre i svart kappa och badmössa som följde floden nedströms. Ville ropade åt honom, men först vid tredje försöket verkade mannen lägga märke till dem och sakta in litegrad.

”Hallå”, ropade han och tog några försiktiga simtag mot stranden. ”Ville ni något?”

”Varför simmar du i floden”, frågade de samtidigt.

”Jag kan väl inte simma på landbacken heller”, svarade mannen och rättade till badmössan, som hade hasat ned över ena ögat.

”Men vattnet är smutsigt”, replikerade Erik, ”och dessutom kallt.”

”Varmt eller kallt”, sade mannen, ”så flyter vattnet vidare och blir så småningom en stor flod som så småningom flyter ut i havet. Och i havet möts alla floder och åar och bäckar, och därför är det utan tvekan det bästa sättet att resa. Men man bör göra det om söndagar. Lördagar passar sig inte, så att säga. Fast det är klart, mindre trafik, så man tar sig fram fortare.”

”Men vart är du på väg?” frågade Ville förvirrat. ”Och varför idag, om det inte går för sig? Dessutom är det en flod, inte en å!”

”Hemåt!” ropade han och försvann ned med strömmen, ”hemåt!”

”Var bor du då?” frågade Ville med hög röst.

”Nedströms, så klart!” Sedan hade han försvunnit runt kröken och vattenytan var åter orörd.

De satte sig ned igen och fortsatte att fiska. Men denna gång fick de inte vara ensamma mer än några minuter. Åt samma håll, nedströms, kom nu en kanot. Det var en bräcklig och instabil historia, och gestalten som satt i den såg likadan ut. Långt hår, klädd i något som liknade en regnrock, fast utan ärmor, och en tjock yllemössa trots solskenet. De visste inte vad de skulle tro, men vinkade ändå för att inte verka otrevliga.

Gestalten vinkade tillbaka men stannade inte, och ropade åt dem när kanoten passerade deras metplats.

”Följ floden! Följ floden!” Sedan var ekipaget försvunnet igen, och de satt kvar och stirrade utmed strömmen.

”Det finns ingen fisk här”, sade Ville surt.

”Den där sista skrämde nog iväg den”, menade Erik och vred på sig. ”Varför är det så mycket folk ute på floden, i vilket fall?” För egentligen så *var* det ju ingen flod, eller åtminstone bara en liten en, och de hade verkligen aldrig hört talas om att någon skulle bada i den eller ro på den.

”Jag vet inte”, mumlade Ville. ”Kanske har alla varit här fel dag. Det finns ju ingen fisk här, så varför skulle de gå ned hit?”

”Nåja”, tröstade sig Erik, ”i alla fall är de roliga. Det är ju rena motorvägen här, jag undrar hur det kommer att bli i morgon.” Han spejade ut över vattnet, och blev inte särskilt förvånad över att se ytterligare någon komma. Men denna gång var det från andra hållet, mot strömmen.

Det var en kvinna i en roddbåt, hon var tunn och liten till växten och båten var stor och mörk och vattensjuk. Hon rodde långsamt men kraftfullt med jämna tag och utan att låta strömmen hindra sig. De ropade till henne, och när hon fått syn på dem tog hon ett sista kraftfullt årtag och kom upp på stranden.

”Var är jag?” frågade hon barskt, och de berättade för henne.

”Inte längre”, svarade hon med en lätt besvikelse i rösten. ”Jag måste ta i bättre. Det duger inte att vila på årorerna.”

”Varför ror du uppströms?” frågade Ville förvånat. ”Alla andra verkar vara på väg åt andra hållet idag.”

”Man flyter med en flod, men man stretar mot! Vem som helst kan ligga där och flyta, men det är inte min grej. Allt för lätt, ingen utmaning. Hur ska man kunna klara av något om man bara flyter medströms hela livet? Nej, det får man inget av!” Hon log med hela ansiktet och torkade bort lite vatten som skvätt på hennes panna.

”Varje lördag ror jag uppströms. Men jag tar alltid en ny flod.”

”En karl som passerade för någon timme sedan sade att alla floder var en och samma”, mumlade Erik. ”Hur kan du då ta en ny varje gång?”

”Men vad folk ha konstiga idéer”, skrattade hon. ”Jag tror jag mötte den där karlen för en stund sedan. Han viftade med paddeln och såg så lagom arg ut. Men ni ska inte tro på vad ha sade. Ni förstår, ingen flod är densamma. Nästa gång du kommer ned hit och fiskar kommer det vara en annan flod, med annat vatten, med annan luft, med annan drivved. Floden blir ny hela tiden, rör sig, blandar sig, hela tiden. Man måste bara välja själv om man vill vara drivved eller gå emot strömmen.”

”Borde du inte ro i morgon?” frågade Ville. ”På söndag?” Men hon bara skrattade.

”Jo, det vore allt snyggt det! När vattnet är fullt och man inte ens kan svinga årorna. Nej, nu måste jag fortsätta. Att bara sitta här överksam gör mig otålig, jag måste arbeta med något. Det är inte bra att sitta stilla för länge, bara när man rör sig lever man, bara när man gör något som är värt att svettas för är man betydelsefull!” Hon skjöt ut båten i strömmen igen och vinkade farväl. Med ett par kraftiga årtag var hon försvunnen.

”Ja, hon var lika konstig hon”, sade Ville förnöjt när hon hade försvunnit uppströms. ”Tror du det är likadant varje dag?”

”Mer fisk är det nog i alla fall inte”, sade Erik och drog upp linan ur vattnet. ”Jag är trött på det här nu.”

De traskade hemåt med spöna och hatten. Kanske fanns det ingen fisk i floden, men fisk är ju inte allt. Och plommonstopet var mycket elegant. Erik var fortfarande lite avundsjuk, men tänkte att han nog kunde hitta något bättre. På söndag, när det var mer trafik på floden.

”Fick ni något?” frågade Villes pappa och sög på pipan när de kom tillbaka. De tittade på varandra och bestämde sig omedelbart för att inte säga något. Det var deras fisketur, och deras flod, och om de höll tyst kunde de gå dit imorgon igen och fiska på nytt.

”Bara småfisk”, ljög de, och skrattade. ”Men vi försöker i morgon igen. Det nappar bättre på söndagar!”

I floden finns det fisk, och finns det fisk måste man fiska. Det förstår Ville och Erik. Med humöret på topp och ett löfte om nya fiskespön om de fångar något går de ned till floden, övertygade om att de där spöna redan är deras. Men inte bara fisk väntar i vattnets mörka virvlar.

En fisketur handlar om två pojkars möte med det okända, mötet med en värld som trotsar all logik och som ställer tillvaron på kant. En sommareftermiddag kan bjuda på mycket mer än vad man tror.

